

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (veliko vijeće)

4. rujna 2014.*

„Tužba za poništenje – Vanjsko djelovanje Europske unije – Međunarodni sporazumi – Zaštita srodnih prava organizacija za radiodifuziju – Pregovori o konvenciji Vijeća Europe – Odluka Vijeća i predstavnika vlada država članica o odobravanju zajedničkog sudjelovanja Unije i njezinih država članica u pregovorima – Članak 3. stavak 2. UFEU-a – Isključiva vanjska nadležnost Unije“

U predmetu C-114/12,

povodom tužbe za poništenje na temelju članka 263. UFEU-a, podnesene 1. ožujka 2012.,

Europska komisija, koju zastupaju F. Castillo de la Torre, P. Hetsch, L. Gussetti i J. Samnadda, u svojstvu agenata, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg,

tužitelj,

kojeg podupire:

Europski parlament, koji zastupaju R. Passos i D. Warin, u svojstvu agenata,

intervenijent,

protiv

Vijeća Europske unije, koje zastupaju H. Legal, J.-P. Hix, F. Florindo Gijón i M. Balta, u svojstvu agenata,

tuženika,

koje podupiru:

Češka Republika, koju zastupaju M. Smolek, E. Ruffer, D. Hadroušek i J. Králová, u svojstvu agenata,

Savezna Republika Njemačka, koju zastupaju T. Henze, B. Beutler i N. Graf Vitzthum, u svojstvu agenata,

Kraljevina Nizozemska, koju zastupaju C. Wissels i J. Langer, u svojstvu agenata,

Republika Poljska, koju su zastupali M. Szpunar, B. Majczyna, M. Drwięcki i E. Gromnicka, a zatim potonjih troje, u svojstvu agenata,

* Jezik postupka: engleski

Ujedinjena Kraljevina Velike Britanije i Sjeverne Irske, koju zastupa C. Murrell, u svojstvu agenta, uz asistenciju R. Palmera, *barrister*,

intervenijenti,

SUD (veliko vijeće),

u sastavu: V. Skouris, predsjednik, K. Lenaerts (izvjestitelj), potpredsjednik, R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, L. Bay Larsen, E. Juhász, A. Borg Barthet, C. G. Fernlund i J. L. da Cruz Vilaça, predsjednici vijeća, A. Rosas, J. Malenovský, A. Prechal, E. Jarašiūnas, C. Vajda i S. Rodin, suci,

nezavisna odvjetnica: E. Sharpston,

tajnik: C. Strömholm, administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 24. rujna 2013.,

saslušavši mišljenje nezavisne odvjetnice na raspravi održanoj 3. travnja 2014.,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Europska komisija svojom tužbom traži poništenje Odluke Vijeća i predstavnika vlada država članica okupljenih u okviru Vijeća od 19. prosinca 2011. o sudjelovanju Europske unije i njezinih država članica u pregovorima o Konvenciji Vijeća Europe o zaštiti prava organizacija za radiodifuziju [neslužbeni prijevod] (u daljnjem tekstu: pobijana odluka).

Pravni okvir

Međunarodno pravo

- 2 Međunarodnom konvencijom za zaštitu umjetnika izvođača, proizvođača fonograma i organizacija za radiodifuziju, sastavljenom u Rimu 26. listopada 1961. (u daljnjem tekstu: Rimska konvencija), uvedena su prvi put na međunarodnoj razini, u članku 13., prava srodna autorskom pravu organizacija za radiodifuziju u pogledu fiksiranja njihovih emitiranja. Tom konvencijom, koje Unija nije stranka, određeno je također, u članku 1., načelo koje je ponovljeno u kasnijim konvencijama o srodnim pravima, prema kojemu zaštita koja je dana nositeljima tih prava ne smije utjecati na zaštitu prava koje autor može imati na djelu koje se prenosi u okviru emitiranja, koje su snimili producenti ili izveli izvođači.
- 3 Sporazumom o trgovinskim aspektima prava intelektualnog vlasništva koji se tiču zajedničke trgovinske politike, koji čini Prilog 1.C Sporazumu o osnivanju Svjetske trgovinske organizacije (WTO), potpisanom u Marrakechu 15. travnja 1994. i potvrđenom Odlukom Vijeća 94/800/EZ od 22. prosinca 1994. o zaključivanju u ime Europske zajednice, s obzirom na pitanja iz njezine nadležnosti, sporazuma postignutih u Urugvajskoj rundi multilateralnih pregovora (1986.-1994.) (SL L 336, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 74., str. 3.), također su uređena, u članku 14. stavcima 3., 5. i 6., srodna prava organizacija za radiodifuziju. Poput Rimske konvencije, odnosi se isključivo na klasičnu bežičnu radiodifuziju.

- 4 S druge strane, Ugovor Svjetske organizacije za intelektualno vlasništvo (WIPO) o autorskom pravu i Ugovor WIPO-a o izvedbama i fonogramima, usvojeni u Ženevi 20. prosinca 1996. i koji su odobreni u ime Europske zajednice Odlukom Vijeća 2000/278/EZ od 16. ožujka 2000. (SL L 89, str. 6.), jačaju prava autora, proizvođača fonograma i izvođača u kontekstu novih digitalnih tehnologija, ali ne i prava organizacija za radiodifuziju.

Pravo Unije

Direktiva 92/100/EEZ, koja je kodificirana Direktivom 2006/115/EZ

- 5 Direktivom Vijeća 92/100/EEZ od 19. studenoga 1992. o pravu iznajmljivanja i pravu posudbe i određenim pravima srodnim autorskom pravu u području intelektualnog vlasništva (SL L 346, str. 61.) uređena su, prvi put u pravu Unije, srodna prava organizacija za radiodifuziju. Ta direktiva je kodificirana i stavljena izvan snage Direktivom 2006/115/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2006. o pravu iznajmljivanja i pravu posudbe te o određenim autorskom pravu srodnim pravima u području intelektualnog vlasništva (SL L 376, str. 28.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 218.).

- 6 Pod naslovom „Pravo fiksiranja“, člankom 7. stavcima 2. i 3. Direktive 2006/115 propisano je:

„2. Države članice moraju organizacijama za radiodifuziju predvidjeti isključivo pravo davanja odobrenja ili zabrane za fiksiranje njihovih radiodifuzijskih emitiranja, bilo da se ta emitiranja prenose žicom bilo zrakom, uključujući kabelom ili satelitom.

3. Kada kabelski distributer samo kabelski reemitira radiodifuzijska emitiranja organizacija za radiodifuziju, on nema pravo predviđeno stavkom 2.“

- 7 Pod naslovom „Radiodifuzijsko emitiranje i priopćavanje javnosti“, člankom 8. stavkom 3. navedene direktive određeno je:

„Države članice moraju organizacijama za radiodifuziju predvidjeti isključivo pravo davanja odobrenja ili zabrane za bežično reemitiranje njihovih radiodifuzijskih emitiranja kao i za priopćavanje javnosti njihovih radiodifuzijskih emitiranja, ako se takvo priopćavanje obavlja na mjestima pristupačnim javnosti uz plaćanje ulaznice.“

- 8 Pod naslovom „Pravo distribucije“, članak 9. te direktive glasi:

„1. Države članice moraju predvidjeti isključivo pravo stavljanja na raspolaganje javnosti predmeta navedenih u točkama od (a) do (d), uključujući njihove umnožene primjerke, prodajom ili na neki drugi način, dalje u tekstu ‚pravo distribucije‘:

[...]

(d) organizacijama za radiodifuziju, u vezi s fiksacijom njihovih radiodifuzijskih emitiranja, kako je utvrđeno člankom 7. stavkom 2.

2. Pravo distribucije unutar Zajednice u vezi s nekim predmetom navedenim u stavku 1. ne iscrpljuje se, osim kada je prva prodaja toga predmeta u Zajednici obavljena od strane nositelja prava ili uz njegovu suglasnost.

3. Pravo distribucije ne dovodi u pitanje posebne odredbe poglavlja I., a posebno članak 1. stavak 2.

4. Pravo distribucije može se prenositi, ustupati ili biti predmetom ugovorne licencije.”

- 9 Članak 10. Direktive 2006/115 određuje slučajeve u kojima države članice mogu predvidjeti ograničenja tih prava.
- 10 Prema članku 12. te direktive, „[z]aštita autorskom pravu srodnih prava prema ovoj Direktivi ostavlja netaknutom i ni na koji način ne utječe na zaštitu autorskog prava.“

Direktiva 93/83/EEZ

- 11 Srodna prava organizacija za radiodifuziju također su uređena Direktivom Vijeća 93/83/EEZ od 27. rujna 1993. o koordinaciji određenih pravila s obzirom na autorsko pravo i srodna prava koja se odnose na satelitsko emitiranje i kabelsko reemitiranje (SL L 248, str. 15.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 77.).
- 12 Pod naslovom „Definicije“, člankom 1. stavkom 2. točkom (a) navedene direktive određeno je:
- „Za potrebe ove Direktive ‚priopćavanje javnosti putem satelita‘ znači postupak uvođenja, pod kontrolom i odgovornošću organizacije za radiodifuziju, programskih signala namijenjenih prijemu za javnost, u neprekinuti komunikacijski lanac koji vodi prema satelitu i od satelita prema zemlji.“
- 13 Članak 4. stavak 1. iste direktive upućuje na relevantne odredbe Direktive 92/100, kasnije kodificirane i stavljene izvan snage Direktivom 2006/115, u pogledu srodnih prava organizacija za radiodifuziju za potrebe priopćavanja javnosti putem satelita. U članku 4. stavku 2. navedeno je da se za potrebe stavka 1. smatra da „bežično radiodifuzijsko emitiranje“ prema Direktivi 92/100/EEZ uključuje priopćavanje javnosti putem satelita.
- 14 Člankom 5. Direktive 93/83 propisano je da „[z]aštita prava srodnih autorskom pravu prema ovoj Direktivi ostavlja netaknutom i ni na koji način ne utječe na zaštitu autorskog prava.“

Direktiva 2001/29/EZ

- 15 Direktiva 2001/29/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 22. svibnja 2001. o usklađivanju određenih aspekata autorskog i srodnih prava u informacijskom društvu (SL L 167, str. 10.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 119.) također uređuje srodna prava organizacija za radiodifuziju.
- 16 Pod naslovom „Pravo reproduciranja“, članak 2. navedene direktive glasi:
- „Države članice moraju predvidjeti isključivo pravo davanja ovlaštenja ili zabrane za izravno ili neizravno, privremeno ili trajno reproduciranje bilo kojim sredstvima i u bilo kojem obliku, u cijelosti ili u dijelovima:
- [...]
- (e) organizacijama za radiodifuziju, fiksacija njihovih radiodifuzijskih emitiranja, bez obzira na to jesu li ta emitiranja prenesena putem žice ili putem zraka, uključujući kabelom ili satelitom.“
- 17 Pod naslovom „Pravo priopćavanja autorskog djela javnosti i pravo stavljanja drugih predmeta zaštite na raspolaganje javnosti“, člankom 3. navedene direktive određeno je:

„1. Države članice moraju predvidjeti autorima isključivo pravo davanja ovlaštenja ili zabrane za svako priopćavanje njihovih djela javnosti, žicom ili bežičnim putem, uključujući stavljanje njihovih djela na raspolaganje javnosti tako da im pripadnici javnosti mogu pristupiti s mjesta i u vrijeme koje sami odaberu.

2. Države članice moraju predvidjeti isključivo pravo davanja ovlaštenja ili zabrane za stavljanje na raspolaganje javnosti, žicom ili bežičnim putem, tako da im pripadnici javnosti mogu pristupiti s mjesta i u vrijeme koje sami odaberu:

[...]

(d) organizacijama za radiodifuziju, fiksacija njihovih radiodifuzijskih emitiranja, bez obzira na to jesu li ta emitiranja prenesena putem žice ili putem zraka, uključujući kabelom ili satelitom.

3. Prava iz stavaka 1. i 2. ne iscrpljuju se bilo kojom radnjom priopćavanja javnosti ili stavljanja na raspolaganje javnosti određenom ovim člankom.“

18 U članku 5. te direktive navedeni su slučajevi u kojima države članice mogu predvidjeti iznimke ili ograničenja prava reproduciranja.

19 Članak 6. Direktive 2001/29 uređuje „[o]bveze u pogledu tehničkih mjera“.

20 Članak 7. navedene direktive uređuje „[o]bveze u vezi s podacima o upravljanju pravima“.

21 Članak 8. iste direktive, naslovljen „Sankcije i pravna sredstva“, glasi:

„1. Države članice moraju predvidjeti primjerene sankcije i pravna sredstva u odnosu na povrede prava i obveza određenih ovom Direktivom i poduzeti sve potrebne mjere za primjenu tih sankcija i pravnih sredstava. Tako propisane sankcije moraju biti učinkovite, proporcionalne i odvrćajuće.

2. Svaka država članica mora poduzeti potrebne mjere kako bi osigurala da nositelji prava čiji su interesi ugroženi radnjom kojom se vrši povreda na njezinom državnom području mogu podnijeti tužbu za naknadu štete i/ili zahtjev za izdavanje sudskog naloga, i kada je to prikladno, zahtjev za oduzimanje materijala kojim se povređuje pravo kao i uređaja, proizvoda ili sastavnih dijelova iz članka 6. stavka 2.

3. Države članice osiguravaju nositeljima prava mogućnost podnošenja zahtjeva za izdavanje sudskog naloga protiv posrednika čije usluge koristi treća strana za povredu autorskog prava ili srodnog prava.“

Direktiva 2004/48/EZ

22 Direktivom 2004/48/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o provedbi prava intelektualnog vlasništva (SL L 157, str. 45. i ispravak SL L 195, str. 16.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 2., str. 74.) propisano je, u članku 1., da se ona „odnosi na mjere, postupke i pravna sredstva potrebna radi osiguranja provedbe prava intelektualnog vlasništva“.

23 Sukladno članku 2. stavku 3. točki (c) te direktive, ona ne utječe na „bilo koje nacionalne odredbe u državama članicama koje se odnose na kaznene postupke ili kazne u odnosu na povredu prava intelektualnog vlasništva“.

Direktiva 2006/116/EZ

- 24 Direktivom 2006/116/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2006. o trajanju zaštite autorskog prava i određenih srodnih prava (SL L 372, str. 12.) (kodificirana verzija) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 2., str. 104.), kojom je kodificirana i stavljena izvan snage Direktiva Vijeća 93/98/EEZ od 29. listopada 1993. o usklađivanju trajanja zaštite autorskog prava i određenih srodnih prava (SL L 290, str. 9.), u članku 3. stavku 4. propisano je:

„Prava radiodifuzijskih organizacija prestaju istekom 50 godina od prvog radiodifuzijskog emitiranja, bez obzira je li to radiodifuzijsko emitiranje preneseno putem žica ili bežično, uključujući putem kabela ili satelita.“

Okolnosti spora

Pregovori o Konvenciji Vijeća Europe o srodnim pravima organizacija za radiodifuziju

- 25 Vijeće Europe usvojilo je 11. rujna 2002. Preporuku Rec(2002)7 o mjerama za jačanje zaštite srodnih prava organizacija za radiodifuziju (u daljnjem tekstu: preporuka iz 2002.).
- 26 Odlukom od 20. veljače 2008. Odbor ministara Vijeća Europe zadužio je Upravni odbor za medije i nove komunikacijske usluge da procijeni izvedivost jačanja tih prava. Dana 25. rujna 2008. *ad hoc* skupina za procjenu stanja zaštite srodnih prava organizacija za radiodifuziju sastavila je memorandum o mogućoj konvenciji Vijeća Europe o toj zaštiti (u daljnjem tekstu: memorandum iz 2008.).
- 27 Navedeni memorandum sadrži prilog naslovljen „Popis mogućih pitanja koja valja razmotriti u pripremi novog pravnog instrumenta“, sljedećeg sadržaja:

„I. Uvodne i opće odredbe

- Odnos prema drugim konvencijama i sporazumima
 - Postojeće obveze
 - Buduće obveze
- Odnos prema zaštiti autorskog i srodnih prava na emitiranje
- Definicije
- Poveznice
- Nacionalni tretman

II. Sadržaj zaštite

- Pravo fiksiranja
- Pravo reproduciranja
- Pravo reemitiranja
- Pravo stavljanja na raspolaganje

- Pravo priopćavanja javnosti
- Pravo distribucije
- Zaštita signala koji prenose programe prije njihovog emitiranja
- Ograničenja i izuzeci
- Trajanje zaštite
- Obveze u pogledu tehničkih mjera
- Obveze u vezi s podacima o upravljanju pravima
- Poštovanje prava

III. Završne odredbe.“

- 28 Na temelju memoranduma iz 2008. Upravni odbor za medije i nove komunikacijske usluge odlučio je 27. svibnja 2009. odobriti mandat *ad hoc* savjetodavne skupine o zaštiti srodnih prava organizacija za radiodifuziju i zatim, na svojem sastanku od 20. do 23. listopada 2009., nastaviti rad na izradi konvencije Vijeća Europe koja se odnosi na tu zaštitu.
- 29 Prije sastavljanja navedene skupine održan je savjetodavni sastanak 28. i 29. siječnja 2010. radi pripreme budućeg rada te skupine. Taj je sastanak doveo do sastavljanja izvješća (u daljnjem tekstu: izvješće iz 2010.).

Pobijana odluka

- 30 Komisija je 9. veljače 2011. podnijela Vijeću Europske unije preporuku za donošenje odluke Vijeća kojom joj se daje odobrenje da pregovara o budućoj Konvenciji Vijeća Europe o zaštiti srodnih prava organizacija za radiodifuziju.
- 31 Vijeće i predstavnici vlada država članica koji se sastaju u okviru Vijeća usvojili su 19. prosinca 2011. pobijanu odluku, o kojoj je Komisija obaviještena 21. prosinca 2011.
- 32 Pobijanom odlukom određeno je:

„Vijeće [...] i predstavnici vlada država članica, koji se sastaju u okviru Vijeća, uzimajući u obzir [UFEU], posebno njegov članak 218. stavke 3. i 4., uzimajući u obzir preporuku Komisije [...],
budući da:

- (1) Komisija bi trebala imati pravo sudjelovati, u ime Unije, u pregovorima o Konvenciji Vijeća Europe o zaštiti prava organizacija za radiodifuziju u pogledu pitanja iz nadležnosti Unije i u odnosu na koja je Unija usvojila pravila.

- (2) Države članice bi trebale sudjelovati u tim pregovorima u svoje ime samo u mjeri u kojoj pitanja koja se javljaju u okviru tih pregovora potpadaju pod njihovu nadležnost. Kako bi se osiguralo jedinstveno vanjsko zastupanje Unije, potrebno je da države članice i Komisija usko surađuju tijekom postupka pregovora,

donijeli su ovu odluku:

Članak 1.

1. Komisija je na temelju ove odluke ovlaštena sudjelovati u pregovorima radi usvajanja Konvencije Vijeća Europe o zaštiti prava organizacija za radiodifuziju i voditi te pregovore u ime Unije u pogledu pitanja iz nadležnosti Unije i u odnosu na koja je Unija usvojila pravila, uz savjetovanje sa Skupinom 'Intelektualno vlasništvo' (Autorsko pravo) (u daljnjem tekstu: posebni odbor).
2. Komisija vodi te pregovore u skladu s pregovaračkim smjernicama navedenima u Prilogu ovoj odluci i/ili dogovorenim stajalištima Unije koja su usvojena posebno za te pregovore u posebnom odboru.
3. Kada predmet pregovora potpada pod nadležnost država članica, Predsjedništvo sudjeluje u potpunosti u pregovorima i vodi ih u ime država članica na temelju prethodno odobrenog zajedničkog stajališta. Kada se ne može postići dogovor o zajedničkom stajalištu, države članice imaju pravo izjasniti se i glasati pojedinačno o tom pitanju, ne dovodeći u pitanje stavak 4.
4. Komisija i države članice usko surađuju tijekom postupka pregovora kako bi se osiguralo jedinstvo u međunarodnom zastupanju Unije i njezinih država članica.
5. Komisija i/ili Predsjedništvo skrbe o tome da se dokumenti koji se odnose na pregovore pravodobno prosljede državama članicama. Oni izvješćuju Vijeće i/ili posebni odbor na otvoren i transparentan način o rezultatima pregovora prije i poslije svake pregovaračke sjednice i, po potrebi, o bilo kojem problemu koji može nastati tijekom pregovora.

Članak 2.

Ova je odluka upućena Komisiji.“ [neslužbeni prijevod]

³³ Prilog pobijanoj odluci utvrđuje pregovaračke smjernice na sljedeći način:

- „1. Komisija osigurava da nacrt Konvencije za zaštitu prava organizacija za radiodifuziju koji je podnijelo Vijeće Europe sadrži odgovarajuće odredbe koje omogućuju Uniji [...] da bude stranka te konvencije.
2. Komisija vodi pregovore na način da se osigura usklađenost predloženih odredaba s Direktivom 2006/115 [...], Direktivom 2006/116 [...], Direktivom 93/83 [...] i Direktivom 2001/29 [...] kao i s obvezama koje je preuzela Unija [...] i njezine države članice u okviru [Sporazuma o trgovinskim aspektima prava intelektualnog vlasništva] zaključenog pod pokroviteljstvom WTO-a.
3. Ove pregovaračke smjernice mogu se prilagoditi ovisno o napretku u pregovorima.“ [neslužbeni prijevod]

³⁴ Kako je to navedeno u izjavi o usvajanju pobijane odluke, Komisija je tijekom cijelog postupka koji je doveo do tog usvajanja tvrdila da Unija ima isključivu nadležnost u tom području i protivila se usvajanju „hibridnog akta“ Vijeća i predstavnika vlada država članica.

Zahtjevi stranaka i postupak pred Sudom

- 35 Komisija od Suda zahtijeva da poništi pobijanu odluku i naloži Vijeću snošenje troškova.
- 36 Vijeće smatra da tužbu treba odbiti i naložiti Komisiji snošenje troškova.
- 37 Rješenjem predsjednika Suda od 14. kolovoza 2012. Republici Češkoj, Saveznoj Republici Njemačkoj, Kraljevini Nizozemskoj, Republici Poljskoj i Ujedinjenoj Kraljevini Velike Britanije i Sjeverne Irske dopuštena je intervencija u potporu zahtjeva Vijeća, dok je Europskom parlamentu dopuštena intervencija u prilog zahtjevu Komisije.

O tužbi

Dopuštenost

- 38 Bez formalnog isticanja prigovora nedopuštenosti, Vijeće, koje podupiru Savezna Republika Njemačka i Kraljevina Nizozemska, traži od Suda da ispita potpada li tužba, s obzirom na to da se dijelom odnosi na odluku koju su usvojili predstavnici država članica u svojstvu predstavnika svojih vlada, a ne kao članovi Vijeća, pod sudski nadzor Suda iz članka 263. UFEU-a.
- 39 U tom pogledu valja podsjetiti da tužba za poništenje mora biti dostupna protiv svih odluka koje su donijele institucije i koje su usmjerene na stvaranje pravnih učinaka bez obzira na njihovu prirodu ili oblik (presuda Komisija/Vijeće, tzv. „AETR“, 22/70, EU:C:1971:32, t. 42.; Parlament/Vijeće i Komisija, C-181/91 i C-248/91, EU:C:1993:271, t. 13. kao i Komisija/Vijeće, C-27/04, EU:C:2004:436, t. 44.).
- 40 U konkretnom slučaju, pobijana odluka, koja stvara pravne učinke u odnosima između Unije i njezinih država članica kao i između institucija Unije usvojena je na temelju članka 218. stavaka 3. i 4. UFEU-a.
- 41 Usto, s obzirom na to da pobijana odluka spaja odobrenje za pregovaranje dano Komisiji s jedne strane te ono dano državama članicama i Predsjedništvu Vijeća s druge strane, nužno slijedi da je Vijeće sudjelovalo u dodjeljivanju obaju odobrenja. Stoga je tužba u pogledu pobijane odluke u cijelosti dopuštena.

Meritum

- 42 U potporu svojoj tužbi Komisija ističe četiri tužbena razloga.
- 43 Prvi tužbeni razlog temelji se na povredi članka 2. stavka 2. UFEU-a i članka 3. stavka 2. UFEU-a. Ostala tri tužbena razloga, istaknuta neovisno o isključivoj ili podijeljenoj prirodi ovlasti Unije u predmetnom slučaju, temelje se na: drugi, povredi postupka i uvjeta koji se odnose na odobrenje za pregovaranje o međunarodnim sporazumima od strane Unije; treći, na povredi pravila o glasanju u Vijeću, predviđenih člankom 218. stavkom 8. UFEU-a; i četvrti, na povredi ciljeva utvrđenih u UFEU-u i UEU-u kao i nepoštovanju načela lojalne suradnje iz članka 13. UEU-a.

Prvi tužbeni razlog

– Argumentacija stranaka

- 44 U okviru svojeg prvog tužbenog razloga Komisija, koju podupire Parlament, tvrdi da u skladu sa sudskom praksom razvijenom od presude AETR (EU:C:1971:32), sada kodificiranom u članku 3. stavku 2. UFEU-a, Unija ima isključivu vanjsku nadležnost kada, kao u ovom predmetu, međunarodne obveze ulaze, barem u velikom dijelu, u područje primjene zajedničkih pravila koja je uspostavila.
- 45 Kao prvo, Komisija i Parlament tvrde da će se pregovori u Vijeću Europe o zaštiti srodnih prava organizacija za radiodifuziju temeljiti osobito na pravnoj stečevini Unije u tom području. Osvrnuvši se na različite elemente utvrđene u prilogu memorandumu iz 2008., navode razloge zbog kojih postoji rizik da ti pregovori utječu na zajednička pravila Unije u spomenutom području, uključujući slučajeve gdje će se odnositi na elemente za koje je u spomenutom memorandumu predviđeno da idu dalje od te pravne stečevine.
- 46 Komisija zaključuje da, kada neki skup prava postupno uvedenih pravom Unije dostigne, kao u ovom predmetu, poodmaklu fazu i kada predviđeni međunarodni ugovor ima za cilj konsolidirati i, u najboljem slučaju, neznatno poboljšati zaštitu nositelja o kojima je riječ glede perifernih pitanja koja trenutačno nisu obuhvaćena tim pravom, Unija mora imati isključivu nadležnost.
- 47 Kao drugo, Komisija, koju glede tog pitanja podupire Parlament, tvrdi da je Unija usvojila niz dosljednih pravila, koja su više od običnih minimalnih zahtjeva i koja uređuju srodna prava organizacija za radiodifuziju, kako bi se osiguralo pravilno funkcioniranje unutarnjeg tržišta. Činjenica da ta pravila ne predstavljaju potpunu harmonizaciju i ostavljaju državama članicama da urede određene aspekte predmetnog područja nije protivna isključivoj prirodi nadležnosti Unije na tom području.
- 48 Komisija tvrdi, kao treće, da su srodna prava organizacija za radiodifuziju, kako su uređena pravom Unije, dio koherentne i uravnotežene skupine pravila u području intelektualnog vlasništva, namijenjenih očuvanju jedinstva pravnog poretka Unije u tom području. U tim okolnostima i s obzirom na usku vezu koja postoji između prava i djelovanja organizacija za radiodifuziju te prava i djelovanja drugih nositelja prava intelektualnog vlasništva, svaka izmjena na pravima jednih ili drugih mogla bi utjecati na tumačenje i primjenu pravila Unije kao cjeline.
- 49 Vijeće, koje podupiru Češka Republika, Savezna Republika Njemačka, Kraljevina Nizozemska, Republika Poljska i Ujedinjena Kraljevina, tvrdi da buduća konvencija Vijeća Europe ulazi u područje nadležnosti podijeljenih između Unije i država članica, odnosno područje unutarnjeg tržišta, koje uključuje i zaštitu intelektualnog vlasništva. Stoga bi i Unija i države članice trebale biti uključene u buduće pregovore, usko surađujući u svim fazama postupka kako bi se osiguralo jedinstveno vanjsko zastupanje Unije. Upravo je to cilj pobijane odluke.
- 50 Vijeće i navedene države članice tvrde kako činjenica da dio predviđenog međunarodnog ugovora, iako značajan, ulazi u područje koje je obuhvaćeno zajedničkim pravilima Unije nije dovoljna za zaključak da je nadležnost Unije za vođenje pregovora o tom sporazumu isključiva. Takav bi zaključak bilo moguće izvesti samo ako bi precizna i konkretna analiza prirode i sadržaja pravila Unije u pitanju, kao i odnosa između tih pravila i predviđenog sporazuma, pokazala da taj sporazum može utjecati na ta pravila ili izmijeniti njihov opseg.
- 51 Iste stranke također tvrde da se zadnji dio rečenice članka 3. stavka 2. UFEU-a mora čitati zajedno s Protokolom (br. 25) o izvršavanju podijeljene nadležnosti, koji je priložen UEU-u i UFEU-u.

- 52 Vijeće, Kraljevina Nizozemska i Ujedinjena Kraljevina dodaju da su potpisnici Lisabonskog ugovora u zadnjem dijelu rečenice članka 3. stavka 2. UFEU-a namjeravali kodificirati sudsku praksu razvijenu od predmeta AETR (EU:C:1971:32), kako je pojašnjena u mišljenju 1/03, odbijajući upotrijebiti kriterij „područja koje je već velikim dijelom obuhvaćeno pravilima Unije“, koji je Sud osobito primijenio u svojem mišljenju 2/91 (EU:C:1993:106) i u presudi Komisija/Danska (C-467/98, EU:C:2002:625).
- 53 Uzimajući u obzir ta opća razmatranja, Vijeće, Češka Republika, Savezna Republika Njemačka, Kraljevina Nizozemska, Republika Poljska i Ujedinjena Kraljevina osporavaju isključivu vanjsku nadležnost Unije u ovom predmetu.
- 54 U tom smislu, na prvom mjestu tvrde da bi buduća konvencija Vijeća Europe mogla prekoračiti postojeća pravila Unije na tri načina.
- 55 Prvo, buduća bi konvencija mogla organizacijama za radiodifuziju priznati isključivo pravo na priopćavanje javnosti svojih emisija izvan mjesta pristupačnih javnosti uz plaćanje ulazne naknade, iako u pravu Unije takvo isključivo pravo nije priznato tim organizacijama.
- 56 Drugo, buduća bi konvencija mogla urediti zaštitu signala prije njihova prijenosa javnosti (u daljnjem tekstu: signali prije emitiranja), iako takva zaštita nije obuhvaćena ni u jednoj odredbi prava Unije. Naime, prava koja su autorima glede njihovih djela priznata u pravnom poretku Unije ne odnose se na prava organizacija za radiodifuziju glede takvih signala.
- 57 Treće, pregovori o budućoj konvenciji Vijeća Europe mogli bi dovesti do usvajanja kaznenopravnih mjera namijenjenih osiguranju poštovanja predmetnih prava, iako takve mjere nisu obuhvaćene zajedničkim pravilima Unije.
- 58 Republika Poljska dodaje da je isto tako moguće da ta buduća konvencija uključi širu definiciju „organizacije za radiodifuziju“ od one koja je prihvaćena u pravu Unije, kako bi se njome obuhvatile organizacije koje prenose program putem mreže ili u *simulcastu*.
- 59 Poput Ujedinjene Kraljevine, Republika Poljska također ističe da trenutačno ne postoje zajednička pravila Unije koja bi organizacijama za radiodifuziju priznala isključivo pravo na reemitiranje putem žice.
- 60 Vijeće, Češka Republika, Savezna Republika Njemačka i Ujedinjeno Kraljevstvo dodaju da bi priznavanje isključive vanjske nadležnosti Unije unatoč nedostatku zajedničkih pravila Unije, zbog toga što međunarodni sporazum u pitanju tek neznatno proširuje skup pravila koja su postupno usvojena na razini Unije, rezultiralo nezakonitim proširenjem polja primjene članka 3. stavka 2. UFEU-a i bilo protivno načelu dodjeljivanja.
- 61 Kao drugo, Vijeće, Češka Republika, Savezna Republika Njemačka, Kraljevina Nizozemska, Republika Poljska i Ujedinjena Kraljevina ističu da je pravo Unije u korist organizacija za radiodifuziju postiglo samo harmonizaciju koja je minimalna, djelomična i pomoćna u odnosu na zaštitu drugih prava intelektualnog vlasništva.
- 62 Kao treće, Vijeće, Republika Poljska i Ujedinjena Kraljevina se slažu da pravila Unije u pogledu autorskih i srodnih prava, različita od prava organizacija za radiodifuziju u pravu Unije, nisu relevantna za ocjenu o postojanju zajedničkih pravila Unije u području o kojem je riječ u ovom predmetu. U tom smislu upućuju na temeljnu razliku, s povijesnog gledišta, a i u odnosu na prirodu i cilj zaštite, između autorskog prava i prava tih organizacija.
- 63 U tim okolnostima, jačanje zaštite priznate tim organizacijama ne bi bilo takve prirode da utječe na ukupnu ravnotežu zaštite drugih nositelja prava intelektualnog vlasništva ili na ostvarivanje tih prava od strane tih drugih nositelja.

– Ocjena Suda

- 64 Prvi tužbeni razlog temelji se na povredi članka 3. stavka 2. UFEU-a.
- 65 Najprije valja napomenuti da je među različitim slučajevima isključive vanjske nadležnosti Unije obuhvaćenima tom odredbom, u ovom predmetu mjerodavan samo onaj na koji se odnosi zadnji dio rečenice te odredbe, odnosno situacija u kojoj bi sklapanje međunarodnog sporazuma „moglo utjecati na zajednička pravila ili izmijeniti njihov opseg“.
- 66 U tom smislu valja napomenuti da riječi koje se koriste u tom zadnjem dijelu rečenice odgovaraju riječima kojima je Sud, u točki 22. presude AETR (EU:C:1971:32), definirao prirodu međunarodnih obveza koje države članice ne mogu preuzimati izvan okvira institucija Unije kad su donesena zajednička pravila radi postizanja ciljeva Ugovora.
- 67 Te riječi treba stoga tumačiti uzimajući u obzir pojašnjenja koja je Sud u svezi s njima dao u presudi AETR (EU:C:1971:32) i sudskoj praksi koja je razvijena od te presude.
- 68 Prema sudskoj praksi Suda postoji rizik da međunarodne obveze mogu utjecati na zajednička pravila Unije ili izmijeniti njihov opseg, koji je takav da opravdava isključivu vanjsku nadležnost Unije, kada te obveze ulaze u područje primjene navedenih pravila (vidjeti u tom smislu presudu AETR EU:C:1971:32, t. 30. i Komisija/Danska, EU:C:2002:625, t. 82.).
- 69 Utvrđenje postojanja takvog rizika ne pretpostavlja potpuno podudaranje područja obuhvaćenog međunarodnim obvezama i područja obuhvaćenog pravnim pravilima Unije (vidjeti u tom smislu mišljenje 1/03, EU:C:2006:81, t. 126.).
- 70 Kao što je Sud više puta istaknuo, na opseg zajedničkih pravila Unije mogu utjecati ili ga mogu izmijeniti takve obveze također kada navedene ulaze u područje koje je već velikim dijelom obuhvaćeno takvim pravilima (mišljenje 2/91, EU:C:1993:106, t. 25., presuda Komisija/Danska, EU:C:2002:625, t. 82. i mišljenje 1/03, EU:C:2006:81, t. 120. i 126.).
- 71 Osim toga, države članice ne mogu preuzeti takve obveze izvan okvira institucija Unije, čak i u slučaju nepostojanja mogućeg proturječja između tih obveza i zajedničkih pravila Unije (vidjeti u tom smislu mišljenje 2/91, EU:C:1993:106, t. 25. i 26. i presudu Komisija/Danska, EU:C:2002:625, t. 82.).
- 72 Na prethodnu analizu ne utječu argumenti Vijeća, Kraljevine Nizozemske i Ujedinjenog Kraljevstva, koji se temelje, od stupanja na snagu Lisabonskog ugovora, na navodno strožem poimanju isključive vanjske nadležnosti Unije.
- 73 Naime, Protokol (br. 25) o izvršavanju podijeljene nadležnosti, koji je naveden u prilog toj tvrdnji, čijim je jedinim člankom propisano da „kada Unija u određenom području poduzme djelovanje, opseg tog izvršavanja nadležnosti obuhvaća samo one elemente koji se uređuju predmetnim aktom Unije i stoga ne obuhvaća čitavo područje“, odnosi se, kako to proizlazi iz njegovog teksta, samo na članak 2. stavak 2. UFEU-a, a ne na članak 3. stavak 2. UFEU-a. Stoga ima za cilj definirati opseg izvršavanja nadležnosti koju Unija dijeli s državama članicama i koja joj je priznata Ugovorima, ali ne i ograničiti opseg isključive vanjske nadležnosti Unije u slučajevima predviđenima u članku 3. stavku 2. UFEU-a, kako je pojašnjen u gore navedenoj sudskoj praksi Suda.
- 74 Stoga, valja napomenuti kako se, s obzirom na to da Unija ima samo dodijeljene ovlasti, postojanje nadležnosti, pogotovo isključive, mora temeljiti na zaključcima izvedenima iz konkretne analize odnosa između razmatranog sporazuma i važećeg prava Unije, iz koje slijedi da takav sporazum može utjecati na zajednička pravila Unije ili izmijeniti njihov opseg (vidjeti u tom smislu mišljenje 1/03, EU:C:2006:81, t. 124.).

- 75 U skladu s načelom dodjeljivanja iz članka 5. stavaka 1. i 2. UFEU-a, predmetna stranka mora podnijeti dokaze radi utvrđivanja isključive prirode vanjske nadležnosti Unije.
- 76 U predmetnom slučaju potrebno je najprije primijetiti kako u pobijanoj odluci nisu navedene nikakve pojedinosti glede sadržaja pregovora o budućoj Konvenciji Vijeća Europe o zaštiti prava organizacija za radiodifuziju. Isto tako, njome nisu definirani elementi tih pregovora koji, u skladu s njezinim člankom 1. stavkom 1., potpadaju pod nadležnost Unije ni elementi pregovora koji, u skladu s njezinim člankom 1. stavkom 3., potpadaju pod nadležnost država članica.
- 77 U tim okolnostima, u pogledu sadržaja razmatranih pregovora za potrebe ove analize valja uzeti u obzir preporuku iz 2002., memorandum iz 2008. i izvješće iz 2010., koje je Komisija dostavila u spis u potporu svojem prvom tužbenom razlogu i u svezi kojih nijedna stranka nije osporila da pružaju najvažnije relevantne podatke u tom pogledu.
- 78 Glede područja o kojem je riječ u ovom predmetu, ti dokumenti Vijeća Europe pokazuju da je cilj pregovora u pitanju usvajanje Konvencije o zaštiti srodnih prava organizacija za radiodifuziju.
- 79 Kao što je vidljivo iz direktiva 93/83, 2001/29, 2004/48, 2006/115 i 2006/116, ta su prava u pravu Unije dio harmoniziranog pravnog okvira koji ima za cilj osobito osigurati pravilno funkcioniranje unutarnjeg tržišta i koji je, uključivši određeni broj promjena koje se odnose na tehnološke izazove, novo digitalno okruženje i razvoj informacijskog društva, uspostavio sustav visoke i ujednačene zaštite u korist organizacija za radiodifuziju glede njihovih emitiranja.
- 80 Iz toga slijedi da je zaštita srodnih prava tih organizacija, što je predmet pregovora Vijeća Europe, područje koje je relevantno za ovu analizu.
- 81 Činjenica da je navedeni harmonizirani pravni okvir uspostavljen kroz različite pravne instrumente koji uređuju druga prava intelektualnog vlasništva ne može dovesti u pitanje osnovanost takvog pristupa.
- 82 Ocjena postojanja rizika da međunarodne obveze mogu utjecati na zajednička pravila Unije ili izmijeniti njihov opseg ne može, naime, ovisiti o umjetnom razlikovanju koje se temelji na postojanju ili nepostojanju takvih pravila u pojedinom instrumentu prava Unije.
- 83 Tako je Sud u točkama 27. i 29. presude Komisija/Francuska (C-239/03, EU:C:2004:598) smatrao zaštitu voda od onečišćenja, koja je bila predmet međunarodnog ugovora u pitanju u slučaju u kojem je donesena ta presuda, „područjem“, unatoč tome što su relevantna pravila Unije bila sadržana u različitim pravnim instrumentima.
- 84 Definiravši predmetno područje na taj način, potrebno je napomenuti da bi se u skladu s različitim dijelovima memoranduma iz 2008., odnosno točkama 49., 52., 57. i 78., predmetna konvencija Vijeća Europe trebala temeljiti na pravnoj stečevini Unije, u koju u velikoj mjeri ulazi materijalno pravo intelektualnog vlasništva, osobito onaj dio koji se odnosi na organizacije za radiodifuziju.
- 85 Kako to priznaju i Vijeće i države članice koje interveniraju podupirući ga, mnogi elementi pregovora, koji su navedeni u popisu u prilogu memorandumu iz 2008., već su obuhvaćeni zajedničkim pravilima Unije.
- 86 Glede, kao prvo, elemenata definiranih pod naslovom I tog popisa, Republika Poljska tvrdi da bi se pojam „organizacije za radiodifuziju“ mogao za potrebe buduće konvencije o kojoj je riječ šire definirati na način da obuhvati i organizacije koje prenose program putem mreže ili u *simulcastu*.
- 87 Međutim, bez obzira na to omogućuje li, u kontekstu novih digitalnih tehnologija, upućivanje na emitiranje preneseno putem žice ili bežično emitiranje iz članka 2. i članka 3. stavka 2. točke (d) Direktive 2001/29, članka 7. stavka 2. i članka 9. stavka 1. točke (d) Direktive 2006/115 te članka 3.

stavka 4. Direktive 2006/116 uključivanje takvih organizacija u polje primjene zajedničkih pravila Unije u tom području, u svakom slučaju nije moguće zanijekati, kako to tvrdi Komisija, da bi pregovori koji bi imali za cilj, na jedan ili drugi način, uključiti takve organizacije u opseg buduće konvencije Vijeća Europe, a osobito usvajanjem, za potrebe te konvencije, definicije „organizacije za radiodifuziju“ koja je „tehnički neutralna“, kako je predloženo u točki 13. izvješća iz 2010., imali horizontalni utjecaj na opseg skupine zajedničkih pravila Unije koja se odnose na zaštitu srodnih prava takvih organizacija.

- 88 Kao drugo, kada je riječ o elementima koji su definirani pod naslovom II popisa koji je priložen memorandumu iz 2008., među strankama je nesporno da su ti elementi koji se odnose na pravo fiksiranja, pravo reproduciranja, pravo stavljanja na raspolaganje javnosti, pravo distribucije, na ograničenja i izuzetke od tih prava, na trajanje zaštite navedenih prava, na obveze u pogledu tehničkih mjera i obveze u vezi s podacima o upravljanju pravima obuhvaćeni zajedničkim pravilima Unije i da pregovori o tim elementima mogu utjecati na opseg tih zajedničkih pravila ili ga izmijeniti.
- 89 Međutim, među strankama postoji neslaganje glede četiriju elemenata navedenih pod tim naslovom II, i to prava reemitiranja, prava priopćavanja javnosti, zaštite signala prije emitiranja i poštovanja srodnih prava organizacija za radiodifuziju.
- 90 Kao prvo, glede prava reemitiranja, Republika Poljska i Ujedinjena Kraljevina tvrde da je pravom Unije provedena samo minimalna harmonizacija jer se, u skladu s člankom 8. stavkom 3. Direktive 2006/115, ta harmonizacija odnosi samo na bežično emitiranje. Međutim, predmetni pregovori mogli bi dovesti do toga da se organizacijama za radiodifuziju prizna također isključivo pravo na reemitiranje putem žice i osobito putem interneta.
- 91 U tom smislu, valja napomenuti da se članak 8. stavak 3. Direktive 2006/115 ne odnosi na situaciju koja se može usporediti sa situacijom iz točaka 18. i 21. mišljenja 2/91 (EU:C:1993:106), u kojoj Sud nije Uniji priznao isključivu nadležnost jer su kako odredbe prava Unije tako i odredbe međunarodne konvencije u pitanju propisivale minimalne zahtjeve. Ta odredba zapravo dodjeljuje precizan materijalni opseg pravu reemitiranja u pravu Unije, ograničavajući ga na reemitiranje bežičnim putem.
- 92 Kako navodi Komisija, pregovori Vijeća Europe koji imaju za cilj, kako je navedeno u točki 54. memorandumu iz 2008., proširiti to pravo na reemitiranje putem žice ili putem interneta mogli bi stoga izmijeniti opseg zajedničkih pravila Unije o pravu reemitiranja.
- 93 Osim toga, kao što to Komisija također ističe, pravo organizacija za radiodifuziju u području reemitiranja putem žice, kao takvo, već je dijelom obuhvaćeno zajedničkim pravilima Unije zbog međusobne povezanosti različitih prava intelektualnog vlasništva tih organizacija, koja su uređena pravom Unije. Naime, kao što je Sud presudio u presudi ITV Broadcasting i dr. (C-607/11, EU:C:2013:147), isključivo pravo priopćavanja javnosti koje, u skladu s člankom 3. stavkom 1. Direktive 2001/29, pripada organizacijama koje obavljaju zemaljsku televizijsku radiodifuziju glede njihovih emitiranja zaštićenih autorskim pravom obuhvaća isključivo pravo dopustiti ili zabraniti ponovno emitiranje takvih djela od strane druge organizacije putem interneta.
- 94 Kao drugo, glede prava priopćavanja javnosti, Vijeće i nekoliko država članica koje su intervenirale podupirući ga navode da bi predmetni pregovori mogli prekoračiti pravnu stečevinu Unije na način da, protivno članku 8. stavku 3. Direktive 2006/115, prošire opseg tog prava izvan onih mjesta koja su pristupačna javnosti uz plaćanje ulazne naknade.
- 95 U tom smislu, potrebno je ipak utvrditi, kako je to navela Komisija, da ni memorandum iz 2008. ni izvješće iz 2010. ne sadrže odredbe u tom smislu te da ni Vijeće ni države članice intervenijenti nisu pružili nijedan dokaz u potporu svojih tvrdnji.

- 96 Naprotiv, sukladno preporukama iz 2002., a posebno točki (f) pod naslovom „Prava za dodjelu“ iz priloga toj preporuci, i točki 24. preambule te preporuke, opseg prava priopćavanja javnosti oblikuje se u skladu s člankom 13. točkom (d) Rimske konvencije, koji ga ograničava na mjesta pristupačna javnosti uz plaćanje ulazne naknade.
- 97 Kao treće, glede zaštite signala prije emitiranja, Vijeće i nekoliko država članica koje su intervenirale podupirući ga pravilno ističu da organizacije za radiodifuziju u skladu s važećim pravom Unije ne uživaju zaštitu glede tih signala kao takvih, dok bi pregovori mogli, u skladu s točkama 41. do 43. i 54. memoranduma iz 2008. i točkom 14. izvješća iz 2010., dovesti do uvođenja takve zaštite zbog mogućnosti neovlaštenog prisvajanja ili iskorištavanja tih signala.
- 98 Međutim, jedno od rješenja, koje navodi Komisija i koje se sukladno točki 43. memoranduma iz 2008. smatra vrijednim razmatranja, odnosno proširivanje pojma „emitiranja“ na signale prije emitiranja na način da se potonje uključi u polje zaštite različitih prava priznatih organizacijama za radiodifuziju, nedvojbeno bi moglo horizontalno izmijeniti opseg zajedničkih pravila Unije u predmetnom području.
- 99 Glede ostalih mogućih rješenja iznijetih pred Sudom, kao što je uvođenje *sui generis* pravne zaštite signala prije njihovog emitiranja ili primjena odredbi o zaštiti tehničkih mjera na njih, potrebno je utvrditi da se, s obzirom na to da se ne spominju u memorandumu iz 2008. ni izvješću iz 2010., a Vijeće i države članice intervenirajenti nisu podnijeli nikakav dokaz kojim bi potkrijepili svoje navode, u ovoj fazi ta rješenja čine hipotetskim i stoga ih ne treba uzeti u obzir pri određivanju isključive ili podijeljene prirode ovlasti Unije u ovom predmetu.
- 100 Kao četvrto, glede poštovanja srodnih prava organizacija za radiodifuziju, Vijeće i nekoliko država članica koje su intervenirale podupirući ga, bez osporavanja toga da su sankcije i pravna sredstva u slučaju povrede tih prava uređeni u pravu Unije člankom 8. Direktive 2001/29 i skupinom zajedničkih pravila iz Direktive 2004/48, ipak tvrde da predmetni pregovori mogu, protivno pravilima Unije, dovesti do nametanja obveze ugovornim strankama da usvoje kaznene sankcije za te povrede.
- 101 Međutim, potrebno je utvrditi, kao što je i Komisija navela, da ni memorandum iz 2008. ni izvješće iz 2010. ne sadrže naznake u tom smislu te da tvrdnje iz prethodne točke nisu potkrijepljene nikakvim dokazima u vezi s budućim pregovorima u okviru Vijeća Europe.
- 102 Iz navedene analize slijedi da sadržaj pregovora o Konvenciji Vijeća Europe o zaštiti srodnih prava organizacija za radiodifuziju, kako je određen preporukom iz 2002., memorandumom iz 2008. i izvješćem iz 2010., ulazi u područje koje je u velikoj mjeri obuhvaćeno zajedničkim pravilima Unije i da ti pregovori mogu utjecati na zajednička pravila Unije ili izmijeniti njihov opseg. Stoga ti pregovori potpadaju pod isključivu nadležnost Unije.
- 103 Slijedi da je pobijana odluka donesena protivno članku 3. stavku 2. UFEU-a.

Drugi, treći i četvrti tužbeni razlog

- 104 Budući da je prvi tužbeni razlog osnovan, pobijanu odluku posljedično treba poništiti bez potrebe da se ispituju ostali tužbeni razlozi koje je Komisija navela u potporu svojoj tužbi.

Troškovi

- 105 Na temelju članka 138. stavka 1. Poslovnika Suda, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da je Komisija podnijela zahtjev da se Vijeću naloži snošenje troškova i da ono nije uspjelo u svojim pravnim navodima, treba mu naložiti snošenje troškova. U skladu s člankom 140. stavkom 1. Poslovnika, prema kojem države članice i institucije

koje su intervenirale u postupak snose vlastite troškove, Češka Republika, Savezna Republika Njemačka, Kraljevina Nizozemska, Republika Poljska, Ujedinjena Kraljevina i Parlament snosit će vlastite troškove.

Slijedom navedenoga, Sud (veliko vijeće) proglašava i presuđuje:

- 1. Poništava se Odluka Vijeća i predstavnika vlada država članica okupljenih u okviru Vijeća od 19. prosinca 2011. o sudjelovanju Europske unije i njezinih država članica u pregovorima o Konvenciji Vijeća Europe o zaštiti prava organizacija za radiodifuziju.**
- 2. Vijeću Europske unije nalaže se snošenje troškova.**
- 3. Češka Republika, Savezna Republika Njemačka, Kraljevina Nizozemska, Republika Poljska, Ujedinjena Kraljevina Velike Britanije i Sjeverne Irske te Parlament snosit će vlastite troškove.**

Potpisi